

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Арамия.

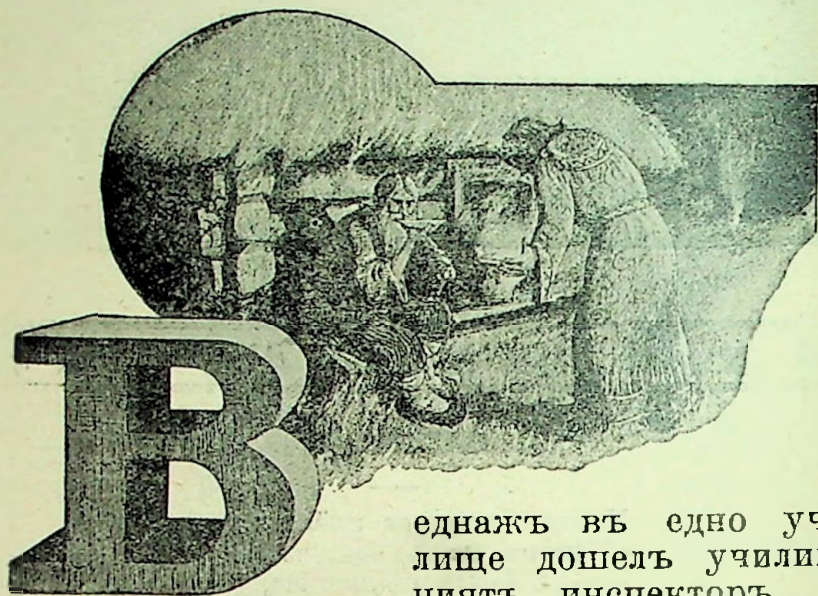
Имамъ ази стара майка,
Имамъ старъ бащица;
Имамъ братя нѣколцина, —
Миличка сестрица.

А какъ страдатъ, какъ се мжчатъ
И пѣшкатъ горкитѣ!
Тѣ вериги робски носятъ . . .
Хванахъ азъ горитѣ!

Повратъ нѣма, станахъ вече
Грозна арамия,
За свобода и правдини
Люто да се бия!

Люб. Бобевски.

Надхитрилъ инспектора.

еднажъ въ едно училище дошелъ училищниятъ инспекторъ, за да прѣгледа какъ отиватъ въ него училищнитѣ работи.

Когато пристигналъ въ селото, било празникъ. Прѣзъ този день той прѣгледалъ внимателно училищнитѣ стаи и намѣрилъ въ тѣхъ примѣрна чистота: стѣнитѣ били чисти и бѣли като снѣгъ; чиноветѣ — нови и съвсѣмъ чисти; а чернитѣ дъски — като че ли сега ги е боядисвалъ дърводѣлецътъ.

Инспекторътъ похвалилъ младия учителъ, за гдѣто се грижилъ тѣй много за чистотата въ

училището и му казалъ, че на другия день ще прѣгледа и ученицитѣ му.

Съмнало се. Учителътъ отишелъ на училището много рано. Слѣдъ него взели да идватъ едно слѣдъ друго и дѣцата. Ударилъ звънецътъ и всички ученици се прибрали въ класната стая.

Дежурниятъ ученикъ челъ молитва и уче-

нитѣ насѣдали на чиноветѣ си да слушатъ новото учение. Въ това врѣме дошелъ инспекторътъ. Той седналъ на единъ столъ и внимателно слушалъ въпроситѣ на учителя и отговоритѣ на ученицитѣ му.

Часътъ билъ по смѣтане. Като свършилъ

учительтъ урока си, г-нъ инспекторътъ пожела и той да изпита нѣкой ученикъ.

Извадили малкия Иванча. Иванчо застаналъ прѣдъ инспектора и се приготвилъ да чуе какво ще го пита

— Кажи ми, казалъ инспекторътъ, едно *двузначно* число, но безъ да мислишъ много!

— 26! отговорилъ тутакси Иванчо.

— Добрѣ — казалъ пакъ инспекторътъ, азъ ще го запиша на дѣската, да го видятъ и твоитѣ другари. Но намѣсто 26 той записалъ 62.

— Кажи ми още едно такова число!

— 37! отговорилъ пакъ бързо Иванчо. А инспекторътъ веднага записалъ на дѣската 73.

Всички ученици взели да се подсмиватъ отъ тази случка.

— Кажи друго! казалъ пакъ инспекторътъ!

— 44! отговорилъ Иванчо.

Сега вече инспекторътъ не можалъ да промѣни редоветѣ на числото, затова казалъ:

— Кажи тогава още едно!

— 22! 33! 55! 66! 88! . . . и така изредилъ още нѣколко такива числа па казалъ: — Ха, сега ме сбъркай де!

Инспекторътъ се усмихналъ и го похвалилъ за остроумието.

Най-послѣ инспекторътъ искалъ да прѣгледа и кърпичкитѣ на дѣцата. Всички си извадили отъ джобоветѣ малкитѣ кърпички, но Иванчовата била най-чиста, макаръ краката му да били боси.

Снѣжинки.

Прѣлитатъ ситнички снѣжинки
На весели дружинки
И шепнатъ тихо сладки думи,
Помѣтатъ си и глуми!

Една възъ друга падатъ леко,
А тѣхни смѣхъ далеко
Се носи татъкъ изъ полето
И губи въ ширинето!

Люб. Бобевски.

Листопадъ.

убавото и топло лѣто отдавна се измина. Настѣпплата есенъ не е тѣй весела. По полето и гората не се чуватъ птичитѣ пѣсни, не се виждатъ дѣца да играятъ. Всичко почна да се приготвява за зимата. Есеннитѣ вѣтрове почнаха да духатъ, почнаха да пѣятъ и свирятъ своята тѣжна пѣсенъ. Листата на дърветата почватъ да пожълтяватъ и обрулени отъ вѣтъра, тѣжно, съ скръбъ, че се раздѣлятъ отъ дървото, падатъ на земята. Скоро дърветата ще бѣдатъ оголени.

Ето че и още едно листо се откъсна. Вижете какъ се разнася отъ вѣтъра! Колко ли му е мѣчно, гдѣто се раздѣля съ дървото? Не му се иска да падне на земята. Вѣтрътъ го разнесе

изъ въздуха и то се спрѣ надъ земята на едно дѣте.

— Тука ще си отпочина, си помисли то.

Дѣтето не усѣти кога и какъ е паднало на рамото му листото. Като си отиде въ къщи, съблече палтото си и видѣ листото.

— Я, какво хубаво листо! каза дѣтето и го взе съ себе си. То го държеше въ рѣцѣ и заспа съ него.

Прѣзъ нощта сънува, че листото му разказва за своя животъ.

„Най-напрѣдъ азъ бѣхъ увито въ една люспа, която много ме притискаше, започнало листото. Когато врѣмето се стопли отъ ясно слънчице, продължило листото, тогава люспицата се разпука и азъ се почувствувахъ малко на свобода. Разперихъ се, поразширихъ се на свободата и се огрѣхъ отъ слънчевитѣ лъчи. Бѣхъ крѣхко и зелено. Погледнахъ наоколо и видѣхъ други листа, като мене — мои другарчета.

Почнахме да растемъ. Единъ день дойде една коза и изяде моитѣ другарчета, що бѣха близко до земята. Цѣло треперахъ отъ страхъ да не би и мене да изяде. Но азъ останахъ, а моитѣ другарчета отидоха въ стомаха на козата. Домиляха ми много, но нѣмаше какъ да имъ помогна.

Като порастнахме и израстнаха други листа, дойдоха два славея и си направиха гнѣздо. Колко хубаво пѣяха тѣ нощно врѣме, а най-вече рано сутринь! Сѣкашъ, че и сега чувамъ тѣхнитѣ сладки пѣсни!

Прѣзъ лѣтото идваха хора и си отпочиваха подъ сѣнката, що ние правѣхме.

И прѣзъ пролѣтѣта и прѣзъ лѣтото ние се

хранихме добрѣ. Клончетата ни даваха сокъ, що коренчетата смучаха отъ земята. Но сега, когато дойде есенъта, клончетата не ни даваха толкова много сокъ. Ние почнахме да гладуваме. Не можахме да се хранимъ добрѣ. Почнахме да жлътѣемъ, отслабвахме отъ день на день и едва имахме сили да стоимъ на клонетѣ. Вѣтърътъ почна да духа и повечето отъ моитѣ другарчета, които бѣха много отслабнали, не можаха да се задържатъ на клонетѣ, а падаха на земята.

Мжчихъ се и азъ да стоя на дървото, силихъ се, но не утраяхъ. Отъ нигдѣ не дойде помощъ! Сили ме напустнаха и вчера вѣтърътъ до толкова ме отслаби, че не можахъ повече да стоя на дървото, откъснахъ се и полетѣхъ изъ въздуха, носено отъ вѣтъра. Колко тѣжно и мжчно ми стана, като се видѣхъ далечъ отъ дървото!

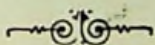
А сега какво ли ще стане съ мене? Моитѣ другарчета, що сж паднали на земята, ще почнатъ да почерняватъ и ще се изгубятъ въ прѣстѣта. Нима и азъ ще стана като тѣхъ? тѣжно се запитало листото. Нима азъ не ще видя вече дървото? Нима нѣма да отида пакъ на него? Нима нѣма да чувамъ славейковитѣ пѣсни? О, колко ми е мжчно, колко ми е мжчно!"

И отъ жалость листото заплака.

Дѣтето се събуди и видѣ, че листото не плаче, а си стои на страна, паднало на пода.

Когато майка му помете стаята, заедно съ другитѣ нѣща, тя хвърли и листото.

Какво ли е станало съ горкото листо?

Върни другари.

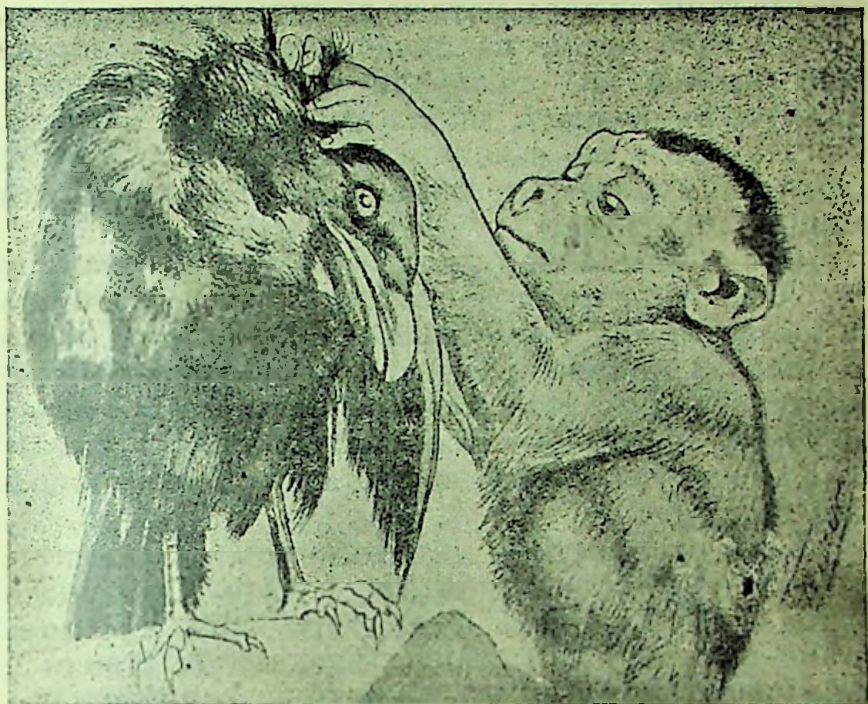

иналата година татко отиде прѣзъ ваканцията въ Цариградъ за стока. Азъ му се помолихъ да заведе и мене да видя този славенъ градъ, за който много пѣти сж се борили нашитѣ стари царе съ грѣцкитѣ императори. Той се съгласи и азъ се приготвихъ добръ за тази дълга разходка.

Станавме една сутрина рано и се качихме на трена. Близу до с. Любимецъ напустнахме нашето отечество и навлѣзохме въ Турция. Минахме нѣколко голѣми и малки спирки (гари) и най-сетнѣ стигнахме благополучно въ Цариградъ. Настанихме се въ единъ хотелъ и татко се залови за работа — обиколи търговцитѣ и имъ съобщи, че на другия день ще дойде въ магазинитѣ имъ за стока. Азъ вървѣхъ подирѣ му и се чудѣхъ на многобройнитѣ кучета, които лежеха изъ жглитѣ на улицитѣ. Никѣдѣ не съмъ виждалъ толкова кучета, колкото тукъ.

На другия день щѣхме да станемъ рано да отидемъ при търговцитѣ. Ала на татко се случи едно нещастие: заболѣ го силно зѣбъ, та намѣсто при търговцитѣ, ние отидохме при лѣкаря.

Бутнахме копчето на електрическия звънецъ и веднага вратитѣ се отвориха. Ала да не мис-

лите, че ги отвори иѣкоя цариградска слугиня, не, това стори една маймуна.

Като видѣхъ маймуната, азъ се уплашихъ и се затулихъ задъ татка. Но тя ме улови за рѣка и ме поведе къмъ стаята на лѣкаря. Влѣзохме въ широкия салонъ на зѣболѣкаря и татко му съобщи неволята си.

Веднага двамата влѣзоха въ особна стая да лѣкуватъ зѣба на тати, а азъ останахъ въ салона да чакамъ дордѣ излѣзе татко.

При мене остана и маймуната. Тя седѣше, като нѣкой старецъ, въ единъ жгълъ на салона и отъ врѣме на врѣме се оглеждаше на огледалото и се гладѣше до носа, като че ли сучи мустакитѣ си.

По едно врѣме на прозореца отвѣнъ кацна една гарга и взе да грачи срѣщу маймуната. Маймуната веднага скочи да отвори вратата. Гаргата влѣзе въ салона и взе да грачи радостно около маймуната. Тя седна на пода и гаргата застана прѣдъ нея.

Слѣдъ малко маймуната взе да се дрѣгне по гърба. Гаргата веднага скочи на мѣстото и почна да кълве между козината на маймуната. Минаха се около 2 минути и гаргата слѣзе отъ гърба на маймуната и застана мирно прѣдъ нея. Тогава тя улови внимателно главата на гаргата и взе да я поци, като циганка дѣтето си прѣдъ вратата на колибата.

Като си очистиха двѣтѣ животни бѣлхитѣ, легнаха да спатъ като майка и дѣте. Маймуната заспа и взе да хърка като стара баба. Въ това врѣме лѣкарьтъ и татко излѣзоха отъ стаята и маймуната скочи на крака като войникъ прѣдъ офицеръ.

Изпратиха ни до пѣтнитѣ врата и се върнаха отново въ салона. А ние отидохме въ хотела и се приготвихме да отидемъ при търговцитѣ.

Накупихме стока и слѣдъ два дни се върнахме въ България. Дордѣ бѣда живѣ, нѣма да забравя тази смѣшна случка между маймуната и гаргата.

С л а д к и .

(Разказче).

Люба се носѣше съ майка си въ едно хубаво купе. Тя бѣше много радостна. Охраненитѣ коне тичаха по улицата, а Люба стоеше до изпотеното прозорче и чертаеше по него. Послѣ надигне очи и съ радостъ изглежда минувачитѣ, файтонитѣ и пълнитѣ съ стока магазини.

Изведнажъ купето спрѣ. Засмѣната Любка скочи на земята и прѣдъ нея блѣсна една разкошна сладкарница.

— Ахъ, мамо, какви кубави сладки, гледай, гледай, има и вкусни плодове! . . .

Майката и дъщерята, като слѣзоха отъ купето, се увиха добрѣ, защото бѣ много студено.

Остъръ вѣтрецъ духаше и караше минувачитѣ да бързатъ. Люто врѣме! . . .

Люба и майка ѝ тръгнаха да влѣзатъ въ сладкарницата. Но едва прѣкрачили нѣколко стѣпки и тѣ се спрѣха. Малко на страна видѣха единъ старецъ и момче на около 10 години сѣднали на голия камѣкъ. Тѣ биле поси- нѣли отъ голѣмия студъ. Старецътъ притискаше

къмъ себе си момчето, за да се стопли и да го не духа студения вѣтеръ.

На нѣколко крачки отъ тѣхъ стоеще друго измръзнало момче съ метла въ рѣка. Тѣзи бѣдни дѣца, заедно съ баща си, бѣха метачи по чуждитѣ кѣщи.

* * *

Люба и майка ѝ влѣзоха въ топлата сладкарница. Колко е хубаво вѣтрѣ! . . . Всичко наредено красиво, свѣтнало . . . А около хубавитѣ маси насѣдали весели, засмѣни сѣмейства...

Люба бѣ пламнала отъ радостъ! А като видѣ сладкитѣ! . . .

— Ахъ, мамичко, отъ кои да си избира?...
Гледай. каква хубава баклава, а ето и пасти,
шоколати! . . .

— По тихо, Любке, забѣлѣза майка ѝ.

Съ хубава сребърна лъжичка Любка се наведе да си вземе отъ сладкитѣ. Но изведнажъ извика „ахъ“! и лъжичката падна огъ ржката ѝ. Тя видѣ, срѣщу нея, на улицата, бѣдното момче, което хвърляше жаленъ погледъ на нея и на сладкитѣ. То протегна посинялата си ржка къмъ стъклото, като мислѣше, че ще може да си вземе отъ сладкишитѣ. Но прѣститѣ се плъзгаха и то още по жално и настрѣхнало изглеждаше.

Любка разбра какво иска бѣдното момче и на нея стана тжжно. Тя отъ скръбъ извика и изпусна лъжичката. Любка забрави сладкитѣ!...

— Ма . . . мо! . . . едва проговори и съ прѣстъ посочи на момчето.

Майката забѣлѣза момчето. Тя видѣ и скръбта на своето дѣте.

— Любке, избири нѣколко сладки да му занесешъ! . . .

Любка зави въ книга отъ сладкитѣ, взе отъ хубавитѣ плодове и трѣгна да излиза.

— Чакай, Любке! — каза майката, само сладкитѣ нѣма да стоплятъ бѣдното дѣте, за него е нужно и топлина, я, вижъ, колко е измръзнало! . . . Нека да му дадемъ тази дреха, тя ще го стопли, а сладкитѣ ще го нахранятъ!

Майката и дъщерята весели излѣзоха на улицата. Тѣ отидоха при бѣдното дѣте, което още гледаше прѣзъ стѣклото. Любка му подаде дрехата, а послѣ сладкитѣ да си ги раздѣлятъ съ братчето си. Майката отиде при стареца и му подаде нѣколко лева.

Тѣ никога нѣма да забравятъ направеното добро!

На цигулка.

Хубаво ѝ човѣкъ да знае
На цигулчица да свири,
Та утѣха и наслада
Въ нея винаги да дири.

Както Милкината леля
Съ тия пѣргави рѣчички —
Сѣка вечеръ тя ѝ свири
Чудо хубави пѣснички.

А унесената Милка
Си мечтае отподирѣ:
„Ахъ, кога ще се науча
Като леля азъ да свиря“!

Ц. Калчевъ.

Трудно лѣкуване.

Еднажъ въ една звѣрилница се разболѣла една *жирфа*. Тя; настинала, защото мъчно можела да навикне на нашия студъ: въ нейното отечество е всѣкога топло Тя живѣе въ горещитѣ страни.

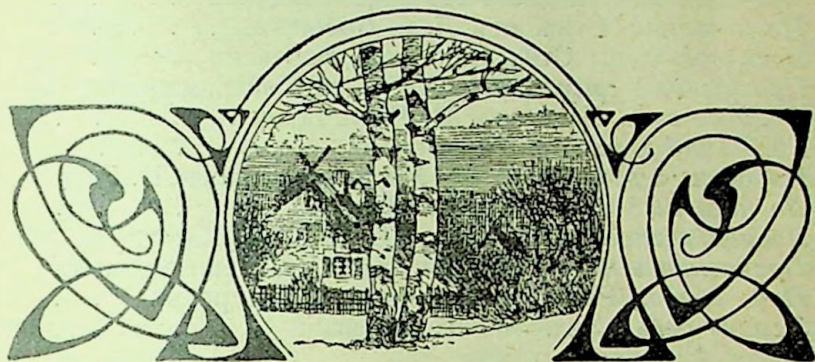
Отъ настинката очитѣ ѝ пуцали сълзи, кашляла и кихала силно, а слѣдъ това спрѣла и да се храни. Тя лежала и не искала даже да гледа.

Стопанинътъ на звѣрилницата пови-

калъ двама ветеринарни лѣкари (които лѣкуватъ животни) и тѣ почнали да я цѣрятъ. Показали се на стълби и увили шията ѝ съ голѣми привръзки. Послѣ покрили цѣлото ѝ тѣло съ фанеленъ платъ и слѣдъ това ѝ дали да пие гореща вода, въ която имало малини.

Прѣзъ нощъта жирафата се изпотила и слѣдъ три дни оздравѣла. Тя се развеселила и почнала да яде сладко, сладко, както и по-напрѣдъ.

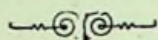
Редакторъ: Н. Гайтанджиевъ. Издава Научното д-во
„Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

Съдържание

НА

сп. „Младина“

год. ХУJJJ [1909].

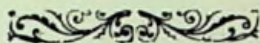

	стр.
1. <i>Честита нова година!</i> Начална картинка	1
2. <i>Нова година.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	2
3. <i>Васильовъ день.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	3
4. <i>Прочутиятъ цигуларъ.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	4
5. <i>Сладъкъ сънь.</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ	6
6. <i>Ей, дъца!</i> Стих. отъ Ив. Боневъ	8
7. <i>Народенъ герой.</i> По М. И. Марковски, наред. Н. Г-въ	9
8. <i>До кога ли?</i> Стих. отъ Ив. Боневъ	14
9. <i>Лъсица и глиганъ.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	15
10. <i>Приказкитъ на дъда Вѣля.</i> Нап. Ст. Чешмеджиевъ	16
11. <i>Подъ снѣга.</i> (Разказъ). Написалъ Д. Андреевъ	19
12. <i>Зименъ день.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	24
13. <i>Сърни.</i> Начална картинка	25
14. <i>Ще дойде . . .</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	26
15. <i>Дъте.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	27
16. <i>Младиятъ герой.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	28
17. <i>Магдалина.</i> Прѣвелъ Н. Гайтандживъ	29
18. <i>Обичамъ я!</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	32
19. <i>Пожаръ въ село.</i> Написалъ Ст. Чешмеджиевъ	32
20. <i>По леда.</i> Стих. отъ Ц. Калчевъ	34
21. <i>Черешовото топче.</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ	35
22. <i>Храбростъ.</i> Съобщава Д. Андреевъ	39
23. <i>Подъ снѣга.</i> Стих. отъ Хр. Боневъ	42
24. <i>Сънища.</i> (Разказъ). Прѣвелъ Д. Андреевъ	43
25. <i>Пловдивската дѣтска музикална китка</i>	47
26. <i>Така, така Милке . . .</i> Начална картина	49
27. <i>Пролѣтъта наближи.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	50
28. <i>Кокиче.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	51
29. <i>Бащинъ домъ.</i> Прѣвелъ Л. Бобевски	52

30. <i>Майчина обичь.</i> Съобщава Д. Андреевъ	53
31. <i>Нощния пазачъ.</i> Стих. отъ Хр. Боневъ	55
32. <i>Щастливъ день.</i> (Разказъ) Прѣв. Д. Андреевъ.	56
33. <i>Попъ Грую.</i> Съобщава Н. Гайтанджиевъ	61
34. <i>Изъ живота на коня.</i> Съобщава Н. Гайтанджиевъ	63
35. <i>Овчарче.</i> Стих. отъ С. Ч-въ	65
26. <i>Морски чайки.</i> Написалъ Д. Андреевъ	66
37. <i>Клетви.</i> Стихотв. отъ Люб. Бобевски	68
38. <i>Живописецъ и коларъ.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	68
39. <i>Островъ Принкипо.</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ	70
40. <i>Неприятель дошелъ . . .</i> Начална картина	73
41. <i>Вървай ме!</i> Стих. отъ Люб. Бобевски	74
42. <i>Априлъ е.</i> Стих. отъ Люб. Бобевски.	75
43. <i>Прощасай!</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ	76
44. <i>Бисеренъ нанизъ.</i> Прѣвелъ Л. Бобевски	78
45. <i>За цвѣте.</i> (Народна пѣсень). Ц. Калчевъ.	79
46. <i>Наводнение.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	80
47. <i>Пакъ пролѣтъ.</i> Стих. отъ Л. Бобевски.	82
48. <i>Славей.</i> Написалъ М. Влайковъ	83
49. <i>Изъ топливъ страни.</i> Съобщава Д. Андреевъ.	84
50. <i>Гергьовска пѣсень.</i> (Нар. пѣсень). Записа Р. Вълчевъ	86
51. <i>Хитро прасе.</i> Съобщава Д. Андреевъ	88
52. <i>Какво сънува Боянъ.</i> Написалъ Ст. Чешмеджиевъ	90
53. <i>Островъ Принкипо.</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ	92
54. <i>Разни</i>	95 и 119
55. <i>Прѣвъ мѣсець май.</i> Начална картина	97
56. <i>Чучулига.</i> Стих. отъ Л. Бобевски.	98
57. <i>Моминска сълза.</i> Стих. К. Поповъ	99
58. <i>Заешко училище.</i> Написалъ Д. Андреевъ	100
59. <i>Леконого.</i> Стих. отъ Л. Бобевски.	102
60. <i>Единъ пролѣтенъ день.</i> Написалъ Федка	103
61. <i>Отмѣщение.</i> Съобщава Н. Гайтанджиевъ.	104
62. <i>Истината.</i> Прѣвелъ М. Влайковъ	106
63. <i>Ваньовитъ колца.</i> Стих. отъ Ст. Кюосевъ	107
64. <i>Едисонъ.</i> Съобщава Д. Андреевъ	108
65. <i>Юнакъ улавя славейче.</i> (Нар. пѣсень). Хр. Боневъ	112
66. <i>Милостивиятъ мецанъ.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ.	113
67. <i>Веселинка и Боянчо.</i> Стих. Ц. Калчевъ	116
68. <i>Щъркелитъ.</i> Съобщава Н. Гайтанджиевъ	117
69. <i>Крадецътъ</i> Начална картина	121
70. <i>Прѣвъ май.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	122
71. <i>Нощния пѣвецъ.</i> Стих. отъ Ив. Боневъ.	123
72. <i>Нещастие.</i> Написалъ Н. Гайтанджиевъ.	124

	стр
73. <i>Леко ми е . . .</i> Стих. отъ Л. Бобевски	125
74. <i>Завистливата маймуна.</i> Прѣвелъ Л. Бобевски	126
75. <i>Райко и зайчето.</i> Стих. отъ Ц. Калчевъ	127 ✓
76. <i>При невиннитъ гълъби.</i> Съобщава Д. Андреевъ	128
77. <i>Овчари.</i> (Разказъ). Написалъ Ст. Чешмеджиевъ	131
78. <i>Славейче.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	134
79. <i>Въ японско село.</i> Разказъ. Прѣвелъ Д. Андреевъ	135
80. <i>Слънце.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	139
81. <i>Слъдъ жътва.</i> Съобщава Д. Андреевъ	139
82. <i>Двѣ млади мишки.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	142
83. <i>Бате, страхъ ме е!</i> Начална картина	145
84. <i>На свобода.</i> Стихотворение отъ Л. Бобевски	146
85. <i>Училище.</i> Стихотворение отъ Л. Бобевски	147
86. <i>Лъжливо търговче.</i> Съобщава Д. Андреевъ	148
87. <i>Дъца и ягуаръ.</i> Прѣвелъ Л. Бобевски	152
88. <i>Затворникъ и майка му.</i> Народна пѣсень. Хр. Бон	153
89. <i>Нашиятъ прадѣди.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	155
90. <i>Птици рибари.</i> Съобщава Д. Андреевъ	160
91. <i>Дѣте и цвѣте.</i> Стихотворение отъ Л. Бобевски	163
92. <i>Изъ живота на коня.</i> Съобщава Д. Андреевъ	164
93. <i>Музиканти.</i> Стихотворение отъ Ц. Калчевъ	165 ✓
94. <i>Вампиръ.</i> (Разказъ) Съобщава Л. Бобевски	167
95. <i>Игра съ сапунени мъхурчета.</i> Начална картинка	169
96. <i>Прѣзъ есень.</i> Стихотворение отъ Хр. Боневъ	170
97. <i>Есень.</i> Стихотворение отъ Л. Бобевски	171
98. <i>Прѣлѣтяване на щъркелитъ.</i> Написалъ Д. Андреевъ	172
99. <i>Изгубената радостъ.</i> Написалъ Ст. Чешмеджиевъ	174
100. <i>Писмо.</i> Стихотворение отъ Ц. Калчевъ	177 ✓
101. <i>Водни кокошки.</i> Съобщава Д. Андреевъ	179
102. <i>Готвятъ се.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	182
103. <i>Сръща.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	182
104. <i>Другари.</i> Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	184
105. <i>Нар. събрание на старитъ славяни.</i> Пр. Д. Андреевъ	185
106. <i>Гроздоберъ.</i> Написалъ Федка	188
107. <i>Пакъ есень.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	190
108. <i>При врачката.</i> Съобщава Д. Андреевъ	190
109. <i>Горкиятъ Францъ.</i> Начална картина	193
110. <i>Тяга.</i> Стих. отъ Д. Цвѣткинъ	194
111. <i>Птиче.</i> Стих. отъ Д. Цвѣткинъ	195
112. <i>Не играйте лоши игри!</i> Написалъ Д. Андреевъ	196
113. <i>Глунавати маймуна.</i> Написалъ Н. Гюджиевъ	190
114. <i>Борба.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	202
115. <i>Нива.</i> Стихотв. отъ Л. Бобевски	203

	стр.
116. <i>Историята на една ябълка.</i> Съобщ. Д. Андреевъ	205
1 7. <i>Спасени.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	209
118. <i>Подарѣкъ отъ батя.</i> Стих. отъ Ц. Калчевъ.	213 ✓
119. <i>Диви мисирки.</i> Прѣвелъ Д. Андреевъ	214
120. <i>Ловъ на диви свини.</i> Начална картинка	217
121. <i>Дървари.</i> Стихотв. отъ Хр. Боневъ	218
122. <i>Арамия.</i> Стих. отъ Л. Бобевски	219
123. <i>Надхитрилъ инспектора.</i> Написалъ Д. Андреевъ	220
124. <i>Снѣжжинки.</i> Стихотв. отъ Л. Бобевски	223
125. <i>Листопадъ.</i> Написалъ Федка	223
126. <i>Върни другари.</i> Написалъ Д. Андреевъ	226
127. <i>Сладки.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	229
128. <i>На цигулка.</i> Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	233 ✓
129. <i>Трудно лѣкуване.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ.	234

Млади читатели,

Въ вашитѣ рѣцѣ е вече послѣдната книжка отъ XVIII год. на сп. „**Младина**“

Цѣли 18 години „**Младина**“ е будила въ васъ интереса къмъ четенето. Тя ви е била като другарка въ свободното врѣме и е отваряла страницитѣ си, за да ви запознае съ разнитѣ прѣлѣстни кѣтове на нашето мило отечество и съ живота на нашитѣ герои, които изкупили свободата ни.

„**Младина**“ ви е запознавала и съ хубоститѣ на далечнитѣ страни и живота на тѣхнитѣ народи.

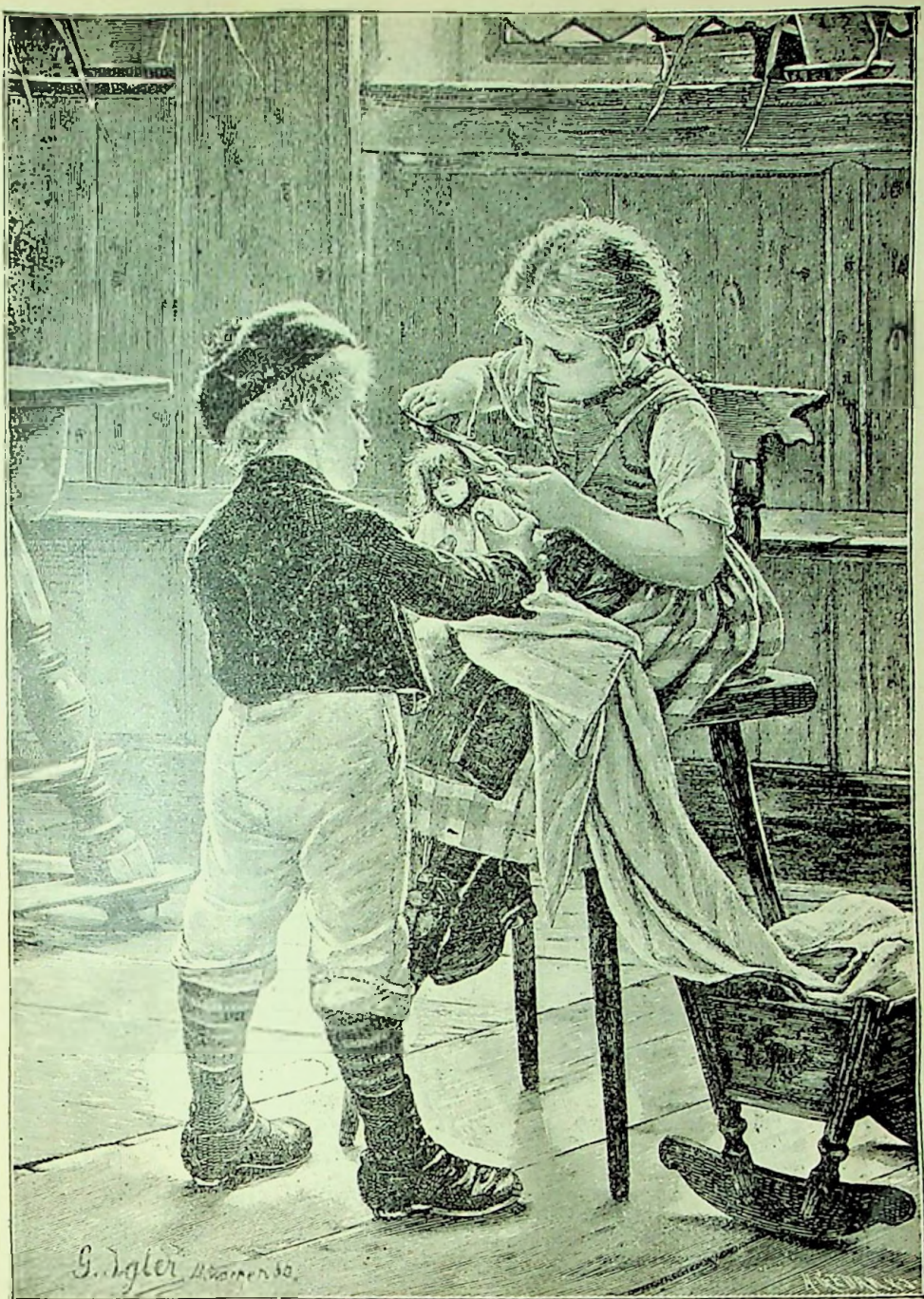
А съ своитѣ избрани стихотворения и разказчета „**Младина**“ ви е упѣтвала какво да правите, за да станете добри синове на своето отечество.

Тя се чувстова още неуморена и ще продължава да работи за просвѣщаването на младитѣ си читатели.

Като ви благодари за досегашната подкрѣпа, тя се надѣва, че и за напрѣдъ нѣма ба бѣде изоставена отъ васъ, а ще убѣдите и другитѣ ваши другарчета въ нейната полза.

Отъ редакцията.

— Дръжъ хубаво, Иванчо, да острижемъ нашето бебе!

Не смѣятъ.

Слѣгъ се сипе на парцали,
А виявици и хали
Страхъ задавать на дѣцата,
Та тупятъ имъ чакъ сърдцата!

За това не смѣе даже
Вънъ глава си да покаже
Туй отъ тѣхъ, що себе счита
За юнакъ, герой — комита!

Люб. Бобевски.

СПИСАНИЕ ЗА ДѢЦА.

Сираче.

— Ти въ дрипи цѣло си покрито,
Съ лице посърнало, неомито!

Очичкитѣ ти не искрѣятъ,
Горчиви сълзи само лѣятъ.

Дѣте невинно — ангелъ сѣши,
Защо чело ти тѣй се мръщи?

Що впивашъ погледъ въ небесата,
Кого проклинатъ ти устата?

— Сираче съмъ, сираче клето,
Що нѣма нищо подъ небето —